Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1990 r.

w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich

(90/426/EWG)

(Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 42)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa Rady 90/425/EWG, z dnia 26 czerwca 1990 r.	L 224	29	18.8.1990
►**M2**	Dyrektywa Rady 91/496/EWG, z dnia 15 lipca 1991 r.	L 268	56	24.9.1991
►**M3**	Decyzja Komisji 92/130/EWG, z dnia 13 lutego 1992 r.	L 47	26	22.2.1992
►**M4**	Dyrektywa Rady 92/36/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r.	L 157	28	10.6.1992
►**M5**	Decyzja Komisji 2001/298/WE, z dnia 30 marca 2001 r.	L 102	63	12.4.2001
►**M6**	Decyzja Komisji 2002/160/WE, z dnia 21 lutego 2002 r.	L 53	37	23.2.2002
►**M7**	Rozporządzenie rady (WE) NR 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r.	L 122	1	16.5.2003
►**M8**	Dyrektywa Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r.	L 139	320	30.4.2004
►**M9**	Dyrektywa Rady 2006/104/WE z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	352	20.12.2006

zmieniona przez:

►**A1**	Akt Przystąpienia Austrii, Szwecji i Finlandii	C 241	21	29.8.1994
►**A2**	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003

▼B

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1990 r.

w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich

(90/426/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

koniowate jako zwierzęta żywe są ujęte w wykazie produktów w załączniku II Traktatu;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju hodowli koniowatych, zwiększając tym samym produkcyjność w tym sektorze, na poziomie wspólnotowym należy ustalić przepisy ustalające przemieszczanie koniowatych między Państwami Członkowskimi;

rozród i hodowla koniowatych, a zwłaszcza koni, są ogólnie zaliczane do sektora gospodarki rolnej; stanowią źródło dochodów części ludności rolniczej;

w celu promocji handlu wewnątrzwspólnotowego koniowatymi należy usunąć różnice dotyczące warunków zdrowotnych zwierząt w Państwach Członkowskich;

w celu zapewnienia harmonijnego rozwoju handlu wewnątrzwspólnotowego należy ustanowić system Wspólnoty regulujący przywóz z państw trzecich;

należy również uregulować warunki przemieszczania na terytorium danego kraju koniowatych posiadających dokument identyfikacyjny;

aby stać się przedmiotem handlu, koniowate muszą spełniać pewne wymagania zdrowotne celem uniknięcia rozprzestrzeniania się chorób zaraźliwych; wydaje się to szczególnie odpowiednie dla zapewnienia możliwej regionalizacji środków ograniczających;

z tego samego powodu należy ustalić warunki transportu zwierząt;

aby zapewnić spełnienie wymagań, należy ustalić środki, na mocy których urzędowy lekarz weterynarii wystawi świadectwa zdrowia, towarzyszące koniowatym aż do ich miejsca przeznaczenia;

organizacja kontroli oraz dalsze działania zostaną przeprowadzone przez Państwo Członkowskie będące państwem przeznaczenia, a środki zabezpieczające, które mają zostać wprowadzone, powinny zostać ustanowione w ramach przepisów dotyczących handlu wewnątrzwspólnotowego żywymi zwierzętami, przy uwzględnieniu wprowadzenia rynku wewnętrznego;

([1]) Dz.U. C 327 z 30.12.1989, str. 61.
([2]) Dz.U. C 149 z 18.6.1990.
([3]) Dz.U. C 62 z 12.3.1990, str. 46.

▼B

należy ustanowić przepisy umożliwiające Komisji kontrolę; kontrole te powinny być przeprowadzane we współpracy z właściwymi władzami krajowymi;

określenie przepisów wspólnotowych stosujących się do przywozu z państw trzecich wymaga ustalenia wykazu państw trzecich lub ich części, z których koniowate mogą być przywożone;

dobór tych państw musi być oparty na kryteriach natury ogólnej, takich jak:stan zdrowia zwierząt domowych, organizacja i kompetencje służb weterynaryjnych oraz obowiązujące przepisy zdrowotne;

ponadto nie należy zezwalać na przywóz koniowatych z krajów dotkniętych zwierzęcymi chorobami zaraźliwymi lub zakaźnymi, które stanowią ryzyko dla zwierząt domowych Wspólnoty, albo które były wolne od tych infekcji przez zbyt krótki czas; okoliczności te obowiązują również odnośnie do przywozu z państw trzecich, w których wykonuje się szczepienia przeciwko tym chorobom;

warunki ogólne mające zastosowanie w wypadku przywozu w z państw trzecich muszą być uzupełnione warunkami specjalnymi, określonymi na podstawie sytuacji zdrowotnej w każdym z nich; stanowiące ich podstawę kryteria techniczne oraz inne wymagają dla ich określenia ustalenia elastycznej przystosowującej się i szybkiej procedury wspólnotowej, w ramach której Komisja i Państwa Członkowskie ściśle współpracują;

przedstawienie wspólnej, standardowej formy świadectwa przywozowego stanowi efektywny środek potwierdzenia, że zasady wspólnotowe są stosowane; przepisy takie mogą zawierać warunki specjalne, mogące się różnić w zależności od państwa trzeciego, którego dotyczą, co należy uwzględnić przy sporządzaniu standardowych form świadectw;

urzędowi wspólnotowi lekarze weterynarii powinni być odpowiedzialni za sprawdzanie, czy wymagania niniejszej dyrektywy są przestrzegane, zwłaszcza w państwach trzecich;

kontrole towarów przywożonych muszą obejmować pochodzenie i stan zdrowia koniowatych;

w przypadku wwozu koniowatych na terytorium Wspólnoty i w czasie ich przewozu do miejsca ich przeznaczenia Państwa Członkowskie są zobowiązane do podjęcia wszelkich środków, włączając ubój i sprzedaż, niezbędnych dla zapewnienia zdrowia ludzi i zwierząt;

ogólne zasady mające zastosowanie do kontroli przeprowadzanych przy przywozie muszą być zgodne z całościową koncepcją;

każde Państwo Członkowskie musi mieć prawo wprowadzenia natychmiastowego zakazu przywozu z państwa trzeciego, jeżeli taki przywóz może stanowić niebezpieczeństwo dla zdrowia zwierząt; w takim wypadku należy bezzwłocznie zagwarantować koordynację działań Państw Członkowskich wobec państwa trzeciego, bez wpływu na zastosowanie możliwych poprawek do wykazu krajów upoważnionych do wywozu do Wspólnoty;

przepisy niniejszej dyrektywy powinny zostać skorygowane w związku z wprowadzeniem rynku wewnętrznego;

należy wprowadzić procedurę ustanawiającą bliską i efektywną współpracę między Komisją a Państwem Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

▼B

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa warunki sanitarne zwierząt w przemieszczaniu między Państwami Członkowskimi oraz przywóz żywych koniowatych z państw trzecich.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „gospodarstwo rolne" oznacza placówkę rolniczą lub treningową, stajnię, albo w ogólnym znaczeniu każde pomieszczenie lub zakład, w którym koniowate są zwyczajowo trzymane lub hodowane, bez względu na to, do czego są one przeznaczone;

b) „koniowate" oznaczają dzikie lub udomowione gatunki zwierząt: konie (wraz z zebrami) lub gatunki osłów oraz potomstwo z krzyżówek między tymi gatunkami;

c) „zarejestrowane koniowate" oznaczają wszystkie zarejestrowane koniowate określone w dyrektywie 90/427/EWG [1], zidentyfikowane za pomocą dokumentu identyfikacyjnego wydanego przez związek hodowców lub inne właściwe władze kraju, z którego zwierzęta pochodzą, które prowadzą księgi hodowlane lub rejestry tej rasy zwierząt, lub przez jakikolwiek międzynarodowy związek lub organizację, które przygotowują konie do zawodów lub wyścigów konnych;

d) „koniowate przeznaczone na ubój" oznaczają koniowate przeznaczone do transportu albo bezpośredniego, albo po przewozie tranzytem przez punkt skupu lub miejsce zbiorcze, do rzeźni na ubój;

e) „koniowate do chowu i produkcji" oznaczają koniowate, inne niż te wymienione w lit. c) i d);

f) „Państwo Członkowskie lub państwo trzecie wolne od afrykańskiego pomoru koni" oznacza każde Państwo Członkowskie lub państwo trzecie, w których nie stwierdzono klinicznych, serologicznych (u nieszczepionych koni) oraz epidemiologicznych dowodów afrykańskiego pomoru koni, terytorium którego to dotyczy w ciągu ostatnich dwóch lat i w których w ciągu ostatnich 12 miesięcy nie przeprowadzano szczepień przeciwko tej chorobie;

g) „choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania" oznaczają choroby wymienione w załączniku A;

h) „urzędowy lekarz weterynarii" oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;

i) „tymczasowe przyjęcie" oznacza status zarejestrowanego zwierzęcia pochodzącego z państwa trzeciego i wprowadzonego na terytorium Wspólnoty na okres krótszy niż 90 dni, który zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 będzie wyznaczony przez Komisję, zależnie od sytuacji zdrowotnej w kraju pochodzenia.

[1] Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 55.

▼B

ROZDZIAŁ II

Przepisy dotyczące przemieszczania koniowatych

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zatwierdzą przemieszczanie koniowatych zarejestrowanych na ich terytorium lub wyślą koniowate do innego Państwa Członkowskiego, tylko wówczas, gdy spełniają one warunki ustanowione w art. 4 i 5.

Jednakże właściwe władze Państw Członkowskich przeznaczenia mogą przyznawać ogólne lub ograniczone zwolnienia dotyczące przemieszczania koniowatych, które:

— do celów sportowych czy rekreacyjnych są przeprowadzane lub przewożone drogami, które leżą niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty,

— biorą udział w imprezach kulturalnych lub wydarzeniach podobnego typu, organizowanych przez uprawnione do tego instytucje lokalne, położone niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty,

— są przeznaczone wyłącznie do czasowego wypasu lub pracy niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty.

Państwa Członkowskie korzystające z takich uprawnień poinformują Komisję o zakresie udzielonych zezwoleń.

Artykuł 4

1. Koniowate nie mogą wykazywać klinicznych objawów choroby podczas badania. Badanie musi zostać dokonane na 48 godzin przed wyruszeniem lub załadunkiem. Jednakże w przypadku zarejestrowanych koniowatych przegląd ten, bez uszczerbku dla art. 6, wymagany jest tylko w stosunku do zwierząt przeznaczonych do handlu wewnątrzwspólnotowego.

2. Bez uszczerbku dla wymagań ust. 5 dotyczących chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania, urzędowy lekarz weterynarii musi w czasie przeglądu być pewien, że nie ma powodów — szczególnie na podstawie oświadczeń właściciela lub hodowcy — do wnioskowania, że badane koniowate miały kontakt z koniowatymi cierpiącymi na chorobę zakaźną lub zaraźliwą w ciągu 15 dni bezpośrednio poprzedzających badanie.

3. Koniowate nie mogą być przeznaczone do uboju przeprowadzanego w związku z krajowym programem eliminowania chorób zakaźnych lub zaraźliwych.

4. Koniowate muszą być identyfikowane w następujący sposób:

i) w przypadku zarejestrowanych koni — za pośrednictwem dokumentu identyfikacyjnego, przewidzianego w dyrektywie 90/427/EWG ([1]), który szczególnie musi potwierdzić, że art. 5 ust. 5 i 6 zostały spełnione. Urzędowy lekarz weterynarii będzie musiał wstrzymać ważność tego dokumentu na okres zakazów uwzględnionych w ust. 5 oraz w art. 5. Po uboju zarejestrowanego konia dokument ten powinien wrócić do władzy, która go wydała. Procedura wprowadzenia tego punktu będzie przyjęta przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24;

ii) dla koniowatych przeznaczonych do chowu i produkcji metoda identyfikacji zostanie ustalona przez Komisję w zgodzie z procedurą ustanowioną w art. 24.

([1]) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 55.

▼B

Do czasu wprowadzenia w życie tej metody stosowane będą oficjalnie zatwierdzone krajowe metody identyfikacyjne, pod warunkiem że Komisja oraz inne Państwa Członkowskie zostaną o nich powiadomione w ciągu trzech miesięcy od przyjęcia niniejszej dyrektywy.

5. Dodatkowo, oprócz wymagań ustanowionych w art. 5, koniowate nie mogą pochodzić z gospodarstwa, które było obiektem jednego z następujących zakazów:

a) jeśli znajdujące się w gospodarstwie zwierzęta gatunków podatnych na chorobę nie zostały ubite, czas zakazu dotyczący gospodarstwa pochodzenia musi liczyć przynajmniej:

   — sześć miesięcy w przypadku koniowatych podejrzanych o zarażenie się zarazą stadniczą koni, licząc od daty ostatniego faktycznego lub prawdopodobnego kontaktu z chorym zwierzęciem. Jednak w przypadku ogiera zakaz ten stosuje się do czasu jego wykastrowania,

   — sześć miesięcy w przypadku nosacizny lub wirusowego zapalenia mózgu i rdzenia koni, licząc od dnia, w którym koniowate cierpiące na jedną z wymienionych chorób zostały ubite,

   — w przypadku anemii zakaźnej aż do dnia, w którym po ubiciu zakażonych zwierząt pozostałe zwierzęta wykazały ujemną reakcję na dwa testy Cogginsa wykonane w trzymiesięcznych odstępach,

   — sześć miesięcy w przypadku pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej,

   — jeden miesiąc od ostatnio notowanego przypadku występowania wścieklizny,

   — 15 dni od ostatnio notowanego przypadku wąglika;

b) jeżeli wszystkie zwierzęta należące do gatunków wrażliwych na chorobę stwierdzoną w gospodarstwie zostały ubite, a obiekty poddano dezynfekcji, czas zakazu będzie wynosić 30 dni, licząc od dnia, w którym zwierzęta zostały zniszczone, a obiekty poddane dezynfekcji. Wyjątek stanowi wąglik, w przypadku którego okres zakazu wynosi 15 dni.

Właściwe władze mogą odstąpić od tych środków zapobiegawczych w stosunku do hipodromów i torów wyścigów konnych, powiadomiwszy Komisję o istocie każdego przyznanego odstępstwa.

6. Gdy Państwo Członkowskie określa lub określiło dobrowolny lub obowiązkowy program kontrolowania choroby, na którą podatne są koniowate, wówczas w ciągu sześciu miesięcy od ogłoszenia niniejszej dyrektywy może ono przedłożyć ten program Komisji, przedstawiając w szczególności:

— rozmieszczenie choroby na jego terytorium,

— powody podjęcia programu, biorąc pod uwagę znaczenie choroby oraz koszt programu w stosunku do przewidywanych korzyści,

— obszar geograficzny, na którym zostanie wprowadzony ten program,

— zróżnicowany status, który ma być stosowany w stosunku do placówek, standardy, które muszą zostać osiągnięte dla każdego gatunk, oraz procedury testów, które będą zastosowane,

— procedury monitorowania programu,

— konsekwencje utraty statusu gospodarstwa niezależnie od przyczyn,

— środki, które zostaną podjęte, jeśli rezultaty testów przeprowadzonych zgodnie z założeniami programu będą pozytywne,

▼B

— niedyskryminujący charakter handlu na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do handlu wewnątrzwspólnotowego.

Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Jeżeli będą one właściwe, wówczas zatwierdzi je zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24. Zgodnie z tą samą procedura można określić wszelkie ogólne lub uzupełniające gwarancje, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza wymagane przez Państwo Członkowskie na swoim własnym terytorium.

Programy dostarczone przez Państwa Członkowskie mogą być poprawione i uzupełnione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25. Zgodnie z tą sama procedurą zatwierdzone mogą zostać zmiany lub uzupełnienia do wcześniej zatwierdzonych programów oraz do gwarancji określonych zgodnie z akapitem drugim.

▼M4

Artykuł 5

1. Państwo Członkowskie, które nie jest wolne od afrykańskiego pomoru koni w rozumieniu art. 2 lit. f), może wysyłać zwierzęta z rodziny koniowatych z tej części swojego terytorium, która jest uważana za zakażoną w znaczeniu ust. 2 niniejszego artykułu, tylko zgodnie z warunkami ustanowionymi w tym artykule ust. 3.

2. a) Część terytorium Państwa Członkowskiego jest uznana za zakażoną afrykańskim pomorem koni, jeżeli:

— kliniczne, serologiczne (u nieszczepionych zwierząt) i/lub epidemiologiczne świadectwo ujawniło występowanie afrykańskiego pomoru koni w ciągu ostatnich dwóch lat, lub

— w ciągu ostatnich 12 miesięcy przeprowadzano szczepienia przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni.

b) Część terytorium Państwa Członkowskiego, którą uznaje się za zakażoną afrykańskim pomorem koni, musi obejmować co najmniej:

— okręg zakażony o promieniu co najmniej 100 km wokół każdego centrum zakażenia,

— okręg zagrożony, rozciągającą się co najmniej na 50 kilometrów poza okręg zakażony, w którym przez przynajmniej 12 miesięcy nie wykonano żadnych szczepień.

c) Zasady kontroli środków zwalczania dotyczące terytoriów i okręgów, określonych w lit. a) i b), oraz odpowiednie odstępstwa określone są w dyrektywie 92/35/EWG. ([1])

d) Wszystkie zaszczepione zwierzęta z rodziny koniowatych muszą być zarejestrowane i zidentyfikowane zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/35/EWG.

Dokument identyfikacyjny lub/oraz świadectwo zdrowia powinny wyraźnie wykazywać przeprowadzenie takiego szczepienia.

3. Państwo Członkowskie może wysyłać z terytorium określonego w ust. 2 lit. b) tylko te koniowate, które spełniają następujące wymagania:

a) w związku z aktywnością owadów przenoszących chorobę, zwierzęta mogą być wysyłane tylko w niektórych okresach w ciągu roku; okresy takie zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25;

([1]) Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 19.

▼M4

b) nie mogą wykazywać klinicznych objawów afrykańskiego pomoru koni w dniu badania określonego w art. 4 ust. 1;

c) — jeśli zwierzęta nie zostały zaszczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni, muszą wcześniej być dwukrotnie poddane testowi wiązania dopełniacza w odniesieniu do afrykańskiego pomoru koni określonemu w załączniku D oraz wykazać wynik negatywny, testy te muszą zostać przeprowadzone w odstępie od 21 do 30 dni, przy czym drugi z nich musi zostać przeprowadzony w terminie do 10 dni przed wysłaniem,

— jeśli zostały zaszczepione, szczepienie to nie mogło być wykonane w ciągu ostatnich dwóch miesięcy, a zwierzęta musiały zostać poddane testowi wiązania dopełniacza opisanemu w załączniku D z zachowaniem wyżej wymienionych odstępów czasowych nie wykazując przy tym wzrostu miana przeciwciał. Na mocy procedury ustanowionej w art. 24 Komisja może uznać inne metody monitorowania w oparciu o opinię Naukowego Komitetu Weterynaryjnego;

d) muszą przebywać na stacji kwarantanny przez okres przynajmniej 40 dni poprzedzających wysłanie;

e) podczas kwarantanny oraz podczas transportu ze stacji kwarantanny do miejsca wysłania, muszą być chronione przed owadami przenoszącymi choroby.

▼B

Artykuł 6

Państwa Członkowskie, które wprowadzą alternatywny system kontroli dostarczający gwarancji równoważnych tym ustanowionym w art. 4 ust. 5 odnośnie do przemieszczania koniowatych oraz zarejestrowanych koniowatych w obrębie ich terytoriów, zwłaszcza za pośrednictwem dokumentu identyfikacyjnego, mogą wzajemnie udzielić sobie odstępstwa od przepisów art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz art. 8 ust. 1 tiret drugie.

Państwa Członkowskie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 7

1. Koniowate muszą być jak najszybciej przetransportowane z gospodarstwa pochodzenia albo bezpośrednio, albo przez zatwierdzony punkt skupu lub miejsce zbiorcze, jak określono w art. 3 ust. 6 dyrektywy 64/432/EWG, do miejsca ich przeznaczenia w pojazdach lub kontenerach, które były regularnie czyszczone i dezynfekowane, a dezynfekcji dokonywano w odstępach czasu określonych przez wysyłające Państwo Członkowskie. Pojazdy muszą być zaprojektowane w taki sposób, aby podczas transportu nie gubić odchodów, słomy czy paszy koniowatych. Transport musi być zorganizowany w taki sposób, aby skutecznie zapewnić zdrowie i dobro koniowatych.

2. Państwo Członkowskie, będące państwem przeznaczenia, może zezwolić na ogólne lub ograniczone odstępstwa od określonych wymagań art. 4 ust. 5 dla wszystkich zwierząt opatrzonych specjalnymi znakami wskazującymi na ich przeznaczenie do uboju, pod warunkiem że świadectwo przewiduje takie odstępstwo.

W przypadku udzielenia takiego odstępstwa koniowate przeznaczone na ubój muszą być przetransportowane bezpośrednio do wyznaczonej rzeźni oraz muszą zostać ubite w ciągu pięciu dni od ich przybycia do rzeźni.

3. Urzędowy lekarz weterynarii musi odnotować numer identyfikacyjny lub numer dokumentu identyfikacyjnego ubitego zwierzęcia oraz

▼B

przedstawić go właściwym władzom miejsca wysłania na ich żądanie, jako potwierdzenie faktu, że zwierzę zostało ubite.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

— zarejestrowane koniowate, które opuszczają swoje gospodarstwo, zostają zaopatrzone w dokumenty identyfikacyjne, ustanowione w art. 4 ust. 4, oraz — jeśli przeznaczone są do handlu wewnątrzwspólnotowego — w potwierdzenie przewidziane w załączniku B,

— koniowate do chowu, produkcji czy uboju zostają zaopatrzone w świadectwo zdrowia towarzyszące im podczas transportu, zgodnie z załącznikiem C niniejszej dyrektywy.

Świadectwo lub, w przypadku dokumentu identyfikacyjnego, formularz zawierający szczegóły o zdrowiu zwierząt, muszą, bez uszczerbku dla przepisów art. 6, zostać wystawione na 48 godzin poprzedzających załadunek albo nie później niż w ciągu ostatniego dnia roboczego poprzedzającego załadunek. Muszą one zostać wystawione przynajmniej w jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego będącego państwem przeznaczenia. Okres ważności świadectwa wynosi 10 dni. Świadectwo musi składać się z pojedynczej kartki.

2. Przywóz koniowatych innych niż koniowate zarejestrowane może zostać objęty raczej pojedynczym świadectwem zdrowia dla partii zwierząt niż świadectwem indywidualnym określonym w ust. 1 tiret drugie.

▼M1

Artykuł 9

Zasady ustanowione w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ([1]) będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i czynności podejmowanych po przeprowadzeniu kontroli przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, jakie powinny zostać wdrożone.

▼B

Artykuł 10

Eksperci weterynaryjni Komisji mogą, w zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednakowego stosowania niniejszej dyrektywy i we współdziałaniu z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzać inspekcje na miejscu. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach takich inspekcji.

Państwa Członkowskie, na terytorium których przeprowadzane są inspekcje, zapewniają ekspertom wszelką niezbędną pomoc przy wykonywaniu ich zadań.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

([1]) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29.

▼B

ROZDZIAŁ III

Przepisy dla przywozów z państw trzecich

Artykuł 11

1. Koniowate przywożone do Wspólnoty muszą spełniać warunki ustalone w art. 12—16.

2. Do czasu wejścia w życie decyzji przyjętych zgodnie z art. 12—16 Państwa Członkowskie w odniesieniu do przywozu koniowatych z państw trzecich będą stosowały warunki przynajmniej równorzędne wobec wynikających z zastosowania rozdziału II.

▼M8

Artykuł 12

1. Przywóz zwierząt z rodziny koniowatych do Wspólnoty dopuszczony jest wyłącznie z państw trzecich znajdujących się w wykazie lub wykazach sporządzonych lub zmienionych zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2.

Biorąc pod uwagę sytuację zdrowotną oraz gwarancje przewidziane przez państwo trzecie dla zwierząt z rodziny koniowatych, można postanowić zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2, że dopuszczenie przewidziane w poprzednim akapicie ma zastosowanie do całego terytorium państwa trzeciego lub wyłącznie do części jego terytorium.

W tym celu oraz na podstawie międzynarodowych norm, uwzględnia się jak państwo trzecie stosuje i wprowadza w życie te normy, w szczególności zasadę regionalizacji, w ramach własnego terytorium oraz w odniesieniu do swoich wymogów sanitarnych przy przywozie z innych państw trzecich oraz ze Wspólnoty.

2. W przypadku gdy wykazy przewidziane w ust. 1 są sporządzane lub zmieniane, szczególnie uwzględnia się:

a) stan zdrowia koniowatych, innych zwierząt domowych i dziko żyjących w państwie trzecim, ze szczególnym uwzględnieniem egzotycznych chorób zwierzęcych i wszelkich aspektów ogólnej sytuacji zdrowotnej oraz stanu środowiska w państwie trzecim, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia i stanu środowiska we Wspólnocie;

b) przepisy prawne państwa trzeciego w odniesieniu do zdrowia zwierząt i ich dobrostanu;

c) organizację właściwego organu weterynaryjnego oraz jego służby kontrolne w państwie trzecim, uprawnienia tych służb, nadzór, jakiemu podlegają, oraz środki, jakimi dysponują, włączając kompetencje personelu i możliwości laboratoryjne, aby skutecznie stosować krajowe ustawodawstwo;

d) zapewnienia, jakie właściwy organ weterynaryjny państwa trzeciego może dać odnośnie do zgodności lub równoważności z odpowiednimi warunkami zdrowotnymi zwierząt stosowanymi we Wspólnocie;

e) czy państwo trzecie jest członkiem OIE „Międzynarodowe Biuro Chorób Epizootycznych” oraz regularność i szybkość przekazywania informacji przez państwo trzecie odnoszących się do istnienia zakażenia lub zakaźnych chorób zwierząt na swoim terytorium, w szczególności tych chorób wymienionych przez OIE oraz w załączniku A niniejszej dyrektywy;

f) gwarancje udzielone przez państwo trzecie bezpośredniego powiadomienia Komisji oraz Państw Członkowskich:

   i) w ciągu 24 godzin, o potwierdzeniu wystąpienia chorób zakaźnych zwierząt z rodziny koniowatych wymienionej w załączniku

▼M8

A oraz powiadomienia o wszelkich zmianach w polityce szczepień dotyczącej takich chorób;

ii) w ciągu właściwego okresu, o wszelkich wnioskowanych zmianach w krajowych zasadach sanitarnych dotyczących zwierząt z rodziny koniowatych, w szczególności dotyczących przywozu zwierząt z rodziny koniowatych;

iii) w regularnych odstępach, o stanie zdrowia zwierząt na swoim terytorium dotyczących zwierząt z rodziny koniowatych;

g) o wszelkich doświadczeniach w zakresie poprzednich przywozów zwierząt z rodziny koniowatych z państwa trzeciego i o wynikach przeprowadzonych kontroli przy przywozie;

h) o wynikach wspólnotowych kontroli i/lub audytów przeprowadzonych w państwie trzecim, w szczególności o wynikach oceny właściwych organów lub, na wniosek Komisji, o sprawozdaniach przedłożonych przez właściwe organy państwa trzeciego w sprawie przeprowadzonych kontroli;

i) o przepisach dotyczących zapobiegania i zwalczania zakaźnych lub zaraźliwych chorób zwierzęcych będących w mocy w państwie trzecim oraz o ich wykonaniu, włączając przepisy dotyczące przywozu zwierząt z rodziny koniowatych z innych państw trzecich.

3. Komisja odpowiada za udostępnienie opinii publicznej aktualnych wersji wszystkich sporządzonych wykazów lub zmienionych zgodnie z ust. 1.

Wykazy te mogą być łączone z innymi wykazami sporządzonymi dla celów zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego oraz mogą zawierać wzory świadectw zdrowia.

4. Szczególne warunki przywozowe dla każdego państwa trzeciego lub grup państw trzecich, uwzględniają sytuację zdrowotną zwierząt z rodziny koniowatych danego państwa trzeciego lub państw, zostaną ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu oraz kryteria włączania państw trzecich lub części państw trzecich w wykazach przewidzianych w ust. 1 mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2.

▼B

Artykuł 13

1. Koniowate muszą pochodzić z państw trzecich:

a) wolnych od afrykańskiego pomoru koni;

b) od dwóch lat wolnych od wenezuelskiego zapalenia mózgu i rdzenia koni (VEE);

c) od sześciu miesięcy wolnych od zarazy stadniczej koni i nosacizny.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 Komisja może:

a) zadecydować, że przepisy ust. 1 stosuje się tylko do części terytorium państwa trzeciego.

W przypadku gdy wymagania dotyczące afrykańskiego pomoru koni stosuje się na podstawie podziału na regiony, wówczas przynajmniej środki przewidziane w art. 5 ust. 2 i 3 muszą być spełnione;

b) zażądać dodatkowych gwarancji dotyczących chorób niewystępujących na terytorium Wspólnoty.

▼B

Artykuł 14

Przed dniem załadunku do transportu do Państwa Członkowskiego przeznaczenia koniowate muszą przebywać na terytorium lub części terytorium państwa trzeciego albo, w przypadku podziału na regiony, na części terytorium określonego stosownie do art. 13 ust. 2 lit. a), bez przerwy, przez okres ustalony w decyzjach, które zostaną przyjęte zgodnie z art. 15.

Muszą one pochodzić z gospodarstwa umieszczonego pod nadzorem weterynaryjnym.

Artykuł 15

Przywóz koniowatych z terytorium państwa trzeciego lub jego części zgodnie z art. 12 ust. 1, co ustanowiono według art. 13 ust. 2 lit. a), zostanie zatwierdzony tylko wówczas, jeżeli koniowate są poza wymaganiami art. 13:

a) spełniają warunki inspekcji weterynaryjnej, przyjęte w odniesieniu do określonych gatunków oraz do kategorii koniowatych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 dotyczącą przywozu koniowatych z tego kraju.

   Podstawą dla ustalenia warunków sanitarnych zwierząt zgodnie z ust. 1 będą normy ustanowione w art. 4 i 5; oraz

b) w przypadku państwa trzeciego, które przez okres przynajmniej sześciu miesięcy nie było wolne od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej lub wirusowego zapalenia tętnic, koniowate muszą spełniać następujące wymagania:

   i) muszą pochodzić z gospodarstwa, które było wolne od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej przez przynajmniej sześć miesięcy oraz muszą wykazać negatywną reakcję na test serologiczny przeprowadzony przed wysyłką;

   ii) w przypadku wirusowego zapalenia tętnic samce koniowatych muszą — niezależnie od przepisów art. 19 pkt ii) — wykazać negatywną reakcję na test serologiczny lub test izolacji wirusa albo na każdy inny test uznany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 gwarantujący nieobecność wirusa.

      Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 oraz po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego Komisja może określić kategorie samców koniowatych, do których ten wymóg będzie się odnosił.

Artykuł 16

1. Koniowate muszą być identyfikowane zgodnie z art. 4 ust. 4 oraz muszą być zaopatrzone w świadectwo wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii z państwa trzeciego wywozu. Świadectwo to musi:

a) być wystawione w dniu załadunku zwierząt do wysyłki do Państwa Członkowskiego lub, w przypadku zarejestrowanych koni, w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym załadunek;

b) być wystawione w przynajmniej jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz w jednym z języków Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadza się inspekcję podczas przywozu;

c) towarzyszyć zwierzętom w oryginale;

d) zaświadczać, że zwierzęta spełniają wymagania niniejszej dyrektywy oraz te, które zostały ustalone w odniesieniu do przywozu z państw trzecich zgodnie z niniejszą dyrektywą;

▼B

e) składać się z pojedynczej kartki;

f) być wystawione dla pojedynczego odbiorcy albo, w przypadku zwierząt do uboju, dla partii zwierząt, założywszy, że zwierzęta te są odpowiednio oznakowane i identyfikowane.

Jeśli Państwa Członkowskie skorzystają z tej możliwości, wówczas powiadamiają o tym Komisję.

2. Świadectwo musi być wystawione na formularzu stosownym do wzoru ustalonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

Artykuł 17

W celu sprawdzenia, czy przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 12 ust. 2, są stosowane w praktyce, eksperci weterynaryjni Państw Członkowskich oraz Komisja będą przeprowadzać kontrole na miejscu.

Jeśli kontrole przeprowadzone w granicach przepisów niniejszego artykułu ujawnią poważne fakty świadczące przeciwko zatwierdzonemu gospodarstwu, wówczas Komisja natychmiast poinformuje Państwa Członkowskie i niezwłocznie podejmie decyzje tymczasowo zawieszające uprawnienia. Decyzja końcowa zostanie podjęta zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25.

Eksperci z Państw Członkowskich, którym zostaną powierzone powyższe kontrole, będą zatrudnieni przez Komisję działającą na podstawie propozycji z Państw Członkowskich.

Kontrole te będą dokonywane w imieniu Wspólnoty, która poniesie koszty wszelkich wydatków z tym związanych.

Częstotliwość i szczegóły tych kontroli zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 18

1. Natychmiast po przybyciu do Państwa Członkowskiego przeznaczenia koniowate przeznaczone na ubój zostaną przewiezione do rzeźni albo bezpośrednio, albo po przejściu przez punkt skupu czy miejsce zbiorcze, i zgodnie z warunkami inspekcji weterynaryjnej zostaną ubite w okresie przewidzianym w decyzjach, które zostaną przyjęte na podstawie art. 15.

2. Bez wpływu na zastosowanie jakichkolwiek warunków specjalnych, które mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia mogą na podstawie warunków sanitarnych zwierząt wyznaczyć rzeźnię, do której muszą być zabrane zwierzęta koniowate.

Artykuł 19

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24:

i) może zadecydować, że przywóz z państwa trzeciego lub jego części będzie ograniczony do poszczególnych gatunków i kategorii;

ii) niezależnie od art. 15 może ustalić warunki specjalne dla tymczasowego wprowadzania na terytorium Wspólnoty zarejestrowanych koniowatych lub koniowatych przeznaczonych do użytku specjalnego oraz ich powtórnego wprowadzania na terytorium Wspólnoty po ich tymczasowym wywozie;

iii) określi warunki dotyczące zamiany wprowadzenia czasowego na wprowadzenie stałe;

▼M8

iv) można wyznaczyć laboratorium referencyjne Wspólnoty dla jednej lub więcej chorób zwierząt z rodziny koniowatych wymienionych w załączniku A oraz zastrzec funkcje, zadania i procedury dotyczące współpracy z laboratoriami odpowiedzialnymi za diagnozowanie chorób zakaźnych zwierząt z rodziny koniowatych w Państwach Członkowskich.

▼M2

———————

▼B

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 22

Przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności te zawarte w art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz w art. 6, 8 i 21, zostaną zweryfikowane przed dniem 1 stycznia 1993 r. w ramach propozycji odnoszących się do wprowadzenia rynku wewnętrznego, o których Rada zadecyduje kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 23

Załączniki do niniejszej dyrektywy zostaną zmienione przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

▼M7

Artykuł 24

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 ([1]).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE ([2]).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

▼B

Artykuł 26

Artykuł 34 dyrektywy 72/462/EWG stosuje się do wymogów ustanowionych w rozdziale III niniejszej dyrektywy.

([1]) Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.
([2]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼B

Artykuł 27

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK A

CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁASZANIA

Następujące choroby podlegają obowiązkowi zgłaszania:

— zaraza stadnicza koni,

— nosacizna,

— zapalenie mózgu i rdzenia koni (wszystkich typów, włączając wenezuelskie zapalenie mózgu i rdzenia koni),

— anemia zakaźna,

— wścieklizna,

— wąglik,

— afrykański pomór koni,

— pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej.

▼M3

ZAŁĄCZNIK B

POŚWIADCZENIE ZDROWOTNOŚCI (a)

Paszport nr .....

Ja, niżej podpisany, zaświadczam (b), że zwierzę z rodziny koniowatych, opisane powyżej, spełnia następujące wymagania:

(a) zostało przebadane w dniu dzisiejszym i nie wykazuje klinicznych objawów choroby;

(b) nie jest przeznaczone do uboju w ramach krajowego programu eliminowania chorób zakaźnych lub zaraźliwych;

(c) — nie pochodzi z terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego/państwa trzeciego, które były przedmiotem restrykcji z powodu afrykańskiego pomoru koni (c), lub

pochodzi z terytorium bądź części terytorium Państwa Członkowskiego, które były przedmiotem zakazu z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt i przeszło testy przewidziane w art. 5 ust. 3 dyrektywy (EWG) nr 90/426 w stacji kwarantanny ..... od ..... do ..... (c), z zadowalającymi wynikami;

— nie jest szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni lub zostało zaszczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni w dniu ..... (c) (d);

(d) nie pochodzi z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazu z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt, ani nie miało kontaktu ze zwierzętami z rodziny koniowatych z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazu z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt:

— w okresie sześciu miesięcy w przypadku zwierząt z rodziny koniowatych podejrzanych o zarażenie zarazą stadniczą koni, licząc od dnia ostatniego faktycznego lub prawdopodobnego kontaktu z chorym zwierzęciem; jednak w przypadku ogiera, ten zakaz stosuje się do czasu wykastrowania zwierzęcia,

— w okresie sześciu miesięcy w przypadku nosacizny albo wirusowego zapalenia mózgu i rdzenia u koni, licząc od dnia, w którym zwierzęta z rodziny koniowatych cierpiące na jedną z wymienionych chorób zostały ubite,

— w przypadku niedokrwistości zakaźnej, do dnia, w którym po uboju zakażonych zwierząt, pozostałe zwierzęta wykazały ujemną reakcję na dwa testy Cogginsa wykonane w trzymiesięcznych odstępach,

— w okresie sześciu miesięcy od wystąpienia ostatniego zachorowania, w przypadku pęcherzykowatego zapalenia jamy ustnej,

— jeden miesiąc od ostatnio notowanego przypadku występowania wścieklizny,

— 15 dni od ostatnio stwierdzonego przypadku wąglika,

— jeżeli wszystkie zwierzęta należące do gatunków wrażliwych na chorobę stwierdzoną w gospodarstwie zostały ubite, a pomieszczenia zdezynfekowane w ciągu 30 dni, licząc od dnia, w którym zwierzęta zostały zniszczone a pomieszczenia zdezynfekowane; wyjątek stanowi wąglik, z wyjątkiem przypadku wąglika gdzie okres zakazu wynosi 15 dni;

(e) według posiadanych przeze mnie informacji, zwierzę nie miało kontaktu ze zwierzętami z rodziny koniowatych, które w okresie 15 dni przed wydaniem niniejszego poświadczenia były dotknięte chorobą zakaźną lub zaraźliwą;

►(f) podczas badania znajdowały się w stanie fizycznym kwalifikującym się do przewozu na planowanej trasie zgodnie z przepisami dyrektywy 91/628/EWG (c). ◄

Data	Miejsce	Pieczęć i podpis urzędowego lekarza weterynarii (1)

(1) Imię i nazwisko wielkimi literami oraz stanowisko

(a) Ta informacja nie jest wymagana w przypadku gdy istnieje obopólna zgoda zgodnie z art. 6dyrektywy 90/426/EWG.

(b) Ważne przez 10 dni.

(c) Niepotrzebne skreślić.

(d) Data szczepienia musi zostać wpisana do paszportu.

►(e) Niniejsze oświadczenie nie zwalnia przewoźników z ich zobowiązań wynikających z obowiązujących przepisów wspólnotowych, dotyczących w szczególności stanu fizycznego zwierząt podlegających przewozowi. ◄

▶(1) (2) M5

▼M3

ZAŁĄCZNIK C

„ZALĄCZNIKC

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla handlu między Państwami Członkowskimi EWG

ZWIERZĘTA Z RODZINY KONIOWATYCH

Nr: .....

Wysyłające Państwo Członkowskie: .....

Odpowiedzialne ministerstwo: .....

Odpowiedzialny departament terytorialny: .....

I. **Liczba zwierząt z rodziny koniowatych** .....

II. **Identyfikacja zwierząt z rodziny koniowatych:**

Liczba zwierząt z rodziny koniowatych (1)	Gatunki: koń, osioł, muł, osłomuł	Rasa Wiek Płeć	Metoda identyfikacji oraz identyfikacja (2)

(1) Rodzaj specjalnego znaku w przypadku zwierząt do uboju.

(2) Do świadectwa może zostać dołączony dokument identyfikujący zwierzęta z rodziny koniowatych pod warunkiem, że podany jest w nim jego numer.

III. **Pochodzenie i przeznaczenie zwierzęcia/zwierząt:**

Zwierzę/zwierzęta/zostanie/zostaną wysłane

z: .....

(miejsce wywozu)

do .....

(Państwo Członkowskie i miejsce przeznaczenia)

Nazwisko i adres wysyłającego .....

.....

Nazwisko i adres odbiorcy .....

.....

IV. **Poświadczenie zdrowotności (a)**

Ja, niżej podpisany poświadczam, że opisane powyżej zwierzę/zwierzęta spełnia/spełniają następujące wymagania:

1. zostało/zostały zbadane w dniu dzisiejszym i nie wykazuje/wykazują klinicznych objawów choroby;
2. nie jest/są przeznaczone do uboju przeprowadzanego w ramach krajowego programu eliminowania chorób zakaźnych lub zaraźliwych;

(a) Ta informacja nie jest wymagana, kiedy istnieje obopólna zgodna, stosownie do art. 6 dyrektywy 90/426/EWG.

▼M3

3. — nie pochodzi/pochodzą z terytorium albo części terytorium Państwa Członkowskiego/państwa trzeciego, będącego przedmiotem ograniczeń w związku z afrykańskim pomorem koni,

lub

pochodzi/pochodzą z terytorium albo części terytorium Państwa Członkowskiego, które było przedmiotem zakazu z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt i przeszło/przeszły badania przewidziane w art. 5 ust. 3 dyrektywy 90/426/EWG w stacji kwarantanny..... od..... do ..... (b), z zadowalającymi wynikami,

— nie jest/są szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni,

lub

zostało/zostały zaszczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni w dniu ..... (b);

4. nie pochodzi z gospodarstwa, w którym obowiązuje zakaz wynikający z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt ani też nie miało kontaktu ze zwierzętami z rodziny koniowatych z gospodarstwa, w którym obowiązuje zakaz wynikający z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt:

— w okresie sześciu miesięcy w przypadku zwierząt z rodziny koniowatych podejrzanych o zarażenie zarazą stadniczą koni, licząc od dnia ostatniego faktycznego lub prawdopodobnego kontaktu z chorym zwierzęciem. Jednak w przypadku ogiera, ten zakaz stosuje się do czasu wykastrowania zwierzęcia,

— w okresie sześciu miesięcy w przypadku nosacizny albo wirusowego zapalenia mózgu i rdzenia u koni, licząc od dnia, w którym zwierzęta z rodziny koniowatych cierpiące na jedną z wymienionych chorób zostały ubite,

— w przypadku niedokrwistości zakaźnej, do dnia, w którym po uboju zakażonych zwierząt, pozostałe zwierzęta wykazały ujemną reakcję na dwa testy Cogginsa wykonane w trzymiesięcznych odstępach,

— w okresie sześciu miesięcy od wystąpienia ostatniego zachorowania, w przypadku pęcherzykowatego zapalenia jamy ustnej,

— jeden miesiąc od ostatnio stwierdzonego przypadku występowania wścieklizny,

— 15 dni od ostatnio stwierdzonego przypadku wąglika,

— jeżeli wszystkie zwierzęta należące do gatunków wrażliwych na chorobę stwierdzoną w gospodarstwie zostały ubite, a pomieszczenia zdezynfekowane w ciągu 30 dni, licząc od dnia, w którym zwierzęta zostały zniszczone a pomieszczenia zdezynfekowane; wyjątek stanowi wąglik, z wyjątkiem przypadku wąglika gdzie okres zakazu wynosi 15 dni;

5. według posiadanych przeze mnie informacji, zwierzę nie miało kontaktu ze zwierzętami z rodziny koniowatych, które w okresie 15 dni przed wydaniem niniejszego oświadczenia były dotknięte chorobą zakaźną lub zaraźliwą;

▼(2) 6. podczas badania znajdowało/znajdowały się w stanie fizycznym kwalifikującym się do przewozu na planowanej trasie zgodnie z przepisami dyrektywy 91/628/EWG (d). ◄

V. **Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni.**

(Miejsce) ....., (data) .....

Pieczęć

.....

(Podpis)
(Nazwisko dużymi literami oraz stanowisko podpisującego lekarza weterynarii) (c)

(b) Niepotrzebne skreślić.

(c) W Niemczech „Beamteter Tierarzt"; w Belgii „Inspecteur véténaire" albo „Inspecteur Dierenarts'; we Francji „Vétérinaire officiel"; we Włoszech „Veterinario ufficiale"; w Luksemburgu „Inspecteur vétérinaire"; w Niderlandach „Officieel Dierenarts"; w Danii „Embeds Dyrlæge"; w Irlandii „Veterinary Inspector"; w Zjednoczonym Królestwie „Veterinary Inspector"; w Grecji „Επίσημος κτηνίατρος"; w Hiszpanii „Inspector Veterinario"; w Portugalii „Inspector Veterinário"▼(2); w Austria „Amtstierarzt"; w Finlandia „Kunnaneläinlääkäri" lub „Kaupungineläinlääkäri" lub „Lääninеläinlääkäri" / „Kommunalveterinär" lub „Stadsveterinär" lub „Länsveterinär"; w Szwecja „Länsveterinär", „Distriktsveterinär" lub „Gränsveterinär", ◄▼(2)" w Republice Czeskiej „Veterinární Inspektor", w Estonii „Veterinaarjärelevalve Ametnik", na Cyprze „Επίσημος Κτηνίατρος"; na Łotwie „Veterinārais Inspektors"; na Litwie „Veterinarijos Inspektorius"; na Węgrzech „Hatósági Állatorvos", na Malcie „Veterinarju Uffiċjali" w Polsce „Urzędowy Lekarz Weterynarii"; w Słowenii „Veterinarski Inšpektor"; i na Słowacji „Veterinárny Inšpektor"◄.

▼(2)w Bułgarii "ветеринарен инспектор"; w Rumunii "medic veterinar autorizat". ◄

▼(2) (d) Niniejsze oświadczenie nie zwalnia przewoźników z ich zobowiązań wynikających z obowiązujących przepisów zwspólnotowych, dotyczących w szczególności stanu fizycznego zwierząt podlegających przewozowi. ◄

▶(1) **A1**

▶(2) (3) **M5**

▶(4) **A2**

▶(5) **M9**

▼M6

ZAŁĄCZNIK D

AFRYKAŃSKI POMÓR KONI

DIAGNOZA

Odczynniki chemiczne niezbędne do wykonania testów immunoabsorpcji enzymozależnej (ELISA) opisanych poniżej można otrzymać z laboratorium referencyjnego Wspólnoty lub z laboratoriów referencyjnych OIE zajmujących się afrykańskim pomorem koni.

1. KOMPETYCYJNY TEST ELISA W CELU WYKRYCIA PRZECIWCIAŁ WIRUSA AFRYKAŃSKIEGO POMORU KONI (ASHV) (TEST ZALECANY)

Kompetycyjny test ELISA stosuje się w celu wykrycia szczególnego rodzaju przeciwciał ASHV w surowicy wszystkich gatunków zwierząt z rodziny koniowatych. Surowica odpornościowa świnki morskiej (zwana dalej surowicą odpornościową świnki morskiej) o szerokim zasięgu, poliklonalna, odporna na ASHV, umożliwia wykrycie wszystkich znanych serotypów wirusa AHSV.

Podstawę testu stanowi przerwanie reakcji między antygenem AHSV i surowicą odpornościową świnki morskiej przez próbkę testową surowicy. Przeciwciała AHSV w próbce surowicy będą konkurować z przeciwciałami pochodzącymi z surowicy odpornościowej świnki morskiej, w wyniku czego nastąpi osłabienie oczekiwanego koloru (następujące po dodaniu enzymu oznaczonego jako przeciwciało i substrat surowicy odpornościowej świnki morskiej). Surowica może być testowana w pojedynczym roztworze 1-5 (metodą testu plamkowego) lub za pomocą miareczkowania (metoda miareczkowania surowicy). Wartości wyhamowania procesu powyżej 50 % można potraktować jako wynik pozytywny.

Protokół testowy opisany poniżej jest wykorzystywany w regionalnym laboratorium referencyjnym zajmującym się afrykańskim pomorem koni w Pibright w Zjednoczonym Królestwie.

1.1. **Procedura testowania**

1.1.1. *Przygotowanie płytek*

1.1.1.1. Pokryć płytki ELISA antygenem AHSV, wyekstrahowanym z zainfekowanych hodowli komórek i rozpuszczonym w węglowym/dwuwęglowym roztworze buforowym o pH równym 9,6. Płytki inkubować przez całą noc w temperaturze 4 °C.

1.1.1.2. Umyć płytki trzykrotnie zanurzając w buforowanym roztworze chlorku sodu, fosforanu sodu i fosforanu potasu (PBS), pH 7,2-7,4, opróżniając jednocześnie baseniki, wysuszyć na materiale adsorpcyjnym.

1.1.2. *Baseniki kontrolne*

1.1.2.1. Miareczkować pozytywną kontrolę surowicy w podwójnych seriach rozcieńczenia 1 do 5 do 1 do 640 w poprzek kolumny 1 w buforze blokującym (PBS zawierającym 0,05 % (v/v) Tween-20, 5,0 % (v/v) odtłuszczonego mleka w proszku (Cadbury's Marvel™) i 1 % (v/v) surowicy dorosłego żywca wołowego, co w rezultacie ma stanowić 50 µl/basenik.

1.1.2.2. Dodać 50 µl kontrolnej surowicy (wynik negatywny) w roztworze od 1 do 5 (10 µl surowicy + 40 µl buforu blokującego) do baseników A i B drugiej kolumny.

1.1.2.3. Dodać 100 µl/basenik buforu blokującego do baseników C i D w kolumnie 2 (obojętne).

1.1.2.4. Dodać 50 µl buforu blokującego do baseników E, F, G i H w kolumnie 2 (kontrola świnki morskiej).

1.1.3. *Metoda testu plamkowego*

1.1.3.1. Dodać roztwór 1 do 5 każdej z testowych surowic w buforze blokującym w celu zduplikowania beseników z kolumn 3-12 (10 µl surowicy + 40 µl buforu blokującego).

lub

▼M6

1.1.4. *Metoda miareczkowania surowicy*

1.1.4.1. Przygotować podwójne serie roztworów każdej z próbek testowych (1 do 5 do 1 do 640) w roztworze buforowym w 8 basenikach każdej z kolumn 3-12.

następnie

1.1.5. Dodać 50 µl surowicy odpornościowej świnki morskiej, rozpuszczonej wcześniej w buforze blokującym do każdego baseniku, poza tymi obojętnymi przypisanymi do testu ELISA (w każdym baseniku powinno się znajdować 100 µl).

1.1.5.1. Inkubować przez godzinę w temperaturze 37 °C w wytrząsarce obrotowej.

1.1.5.2. Umyć płytki trzykrotnie i osuszyć jak poprzednio.

1.1.5.3. Dodać do każdego baseniku 50 µl królicze anty-IgG świnek morskich znaczone peroksydazą chrzanową, rozpuszczonej wcześniej w roztworze buforowym.

1.1.5.4. Inkubować przez 1 godzinę w temperaturze 37 °C w wytrząsarce obrotowej.

1.1.5.5. Umyć płytki trzykrotnie i osuszyć jak poprzednio.

1.1.6. *Chromogen*

Przygotować roztwór chromogenu OPD (OPD = ortofenylodiamina) zgodnie ze wskazówkami producenta (0,4 mg/ml w sterylnej destylowanej wodzie) bezpośrednio przed użyciem. Dodać substraty (wodę utlenioną = H_2O_2), aby otrzymać ostateczne stężenie 0,05 % (v/v) (1 do 2000 w 30-procentowym roztworze H_2O_2). Dodać 50 µl roztworu OPD do każdego baseniku i pozostawić płytki na 10 minut w umiarkowanej temperaturze. Powstrzymać reakcję, dodając 50 µl/basenik 1M kwasu siarkowego(H_2SO_4).

1.1.7. *Odczyt wyniku*

Odczytywać spektrofotometrycznie na 492 nm.

1.2. **Sposób prezentowania wyników**

1.2.1. Używając pakietu oprogramowania, wydrukować wartości gęstości optycznej (OD) oraz procent zahamowania (PI) dla testowanej i kontrolnej surowicy w odniesieniu do wartości średniej policzonej na podstawie odnotowanych wyników czterech basenikach kontrolnych świnki morskiej. Odnotowane wartości OD i PI pozwolą ustalić, czy wyniki testu mieszczą się w akceptowalnych granicach. Wartość górnej granicy kontrolnej (UCL) i niższej granicy kontrolnej (LCL) gęstości optycznej dla świnki morskiej to odpowiednio 1,4 i 0,4. Graniczne miano roztworu miareczkowanego dla pozytywnych próbek kontrolnych, gdzie bazą jest PI = 50 % powinno wynosić 1 do 240 (w zakresie od 1 do 120 do 1 do 480). Każda płytka, która nie spełnia powyższych kryteriów, musi zostać odrzucona. Niemniej jednak, gdy miano roztworu surowicy kontrolnej jest wyższe od 1 do 480, a próbki testowe dają w dalszym ciągu wyniki negatywne, mogą one zostać zaakceptowane.

Podwojenie baseników z negatywną surowicą kontrolną i podwojone baseniki obojętne powinny dawać odpowiednio wyniki PI między + 25 % i – 25 % oraz + 95 % i + 105 %. Niespełnienie powyższych kryteriów nie unieważnia wyniku pochodzącego z danej płytki, ale sugeruje, że kolor tła cały czas się zmienia.

1.2.2. Próg diagnozy (wartość zahamowania) dla testu surowicy to 50 % (PI 50 %). Próbki dające wynik PI powyżej 50 % należy uznać za pozytywne. Próbki, w przypadku gdy PI jest mniejsze od 50 %, są negatywne.

Próbki w przypadku, których wartości PI są różne w podwojonych basenikach, raz powyżej progu a innym razem poniżej, uznaje się za niewiarygodne. Takie próbki można testować ponownie metodą testu plamkowego bądź

▼M6

miareczkowania. Próbki pozytywne mogą zostać poddane miareczkowaniu w celu określenia stopnia, w jakim ich wynik jest pozytywny.

Wzór testu metoda plamkową

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
	+ kont.		Badane surowice									
A	1:5	– kont.	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
B	1:10	– kont.	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
C	1:20	próba ślepa										
D	1:40	próba ślepa										
E	1:80	ŚM kontrola										
F	1:160	ŚM kontrola										
G	1:320	ŚM kontrola	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
H	1:640	ŚM kontrola	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

- kont. = kontrola negatywna
+ kont. = kontrola pozytywna
ŚM kontrola = kontrola świnki morskiej

Badane surowice

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
	+ kont.		Badane surowice									
A	1:5	– kont.	1:5									1:5
B	1:10	– kont.	1:10									1:10
C	1:20	próba ślepa	1:20									1:20
D	1:40	próba ślepa	1:40									1:40
E	1:80	ŚM kontrola	1:80									1:80
F	1:160	ŚM kontrola	1:160									1:160
G	1:320	ŚM kontrola	1:320									1:320
H	1:640	ŚM kontrola	1:640									1:640

- kont. = kontrola negatywna
+ kont. = kontrola pozytywna
ŚM kontrola = kontrola świnki morskiej

2. TEST POŚREDNI ELISA W CELU WYKRYCIA PRZECIWCIAŁ WIRUSA AFRYKAŃSKIEGO POMORU KONI (AHSV) (TEST ZALECANY)

Test opisany poniżej jest zgodny z opisem w rozdziale 2.1.11 *Podręcznika norm dla badań diagnostycznych i szczepionek* OIE, wydanie czwarte, 2000 r.

Zrekombinowane białko VP7 zostało wykorzystane jako antygen dla przeciwciał wirusa AHS ze względu na wysoki współczynnik czułości i specyficzności. Innymi zaletami są jego stabilność i to, że nie jest zaraźliwy.

▼M6

2.1. **Procedura testowania**

2.1.1. *Faza stała*

2.1.1.1. Płytki ELISA pokrywa się odczynnikiem AHSV-4 VP7, rozpuszczonym w węglowym/dwuwęglanym buforze, pH 9,6. Płytki inkubować przez całą noc w temperaturze 4 °C.

2.1.1.2. Umyć płytki pięć razy destylowaną wodą zawierającą 0,01 % (v/v) Tween 20 (roztwór do mycia). Delikatnie postukać o materiał absorpcyjny, w celu usunięcia pozostałości po myciu.

2.1.1.3. Zblokować płytki buforowanym roztworem chlorku sodu, fosforanu sodu i fosforanu potasu (PBS) + 5 % (w/v) odtłuszczonego mleka (Nestlé Dry Skim Milk™), 200 µl/basenik przez 1 godzinę, w temperaturze 37 °C.

2.1.1.4. Usunąć roztwór blokujący, delikatnie stukając o materiał adsorpcyjny.

2.1.2. *Próbki testowe*

2.1.2.1. Próbki surowicy przeznaczone do testowania oraz pozytywną i negatywną surowicę kontrolną rozpuszcza się w stosunku 1 do 25 w PBS + 5 % (w/v) odtłuszczonego mleka + 0,05 % (v/v) Tween 20, 100 µl/basenik. Inkubować przez godzinę w temperaturze 37 °C.

Do miareczkowania przygotować podwójne serie roztworów, począwszy od stosunku 1 do 25 (100 µl/basenik), jedna płytka z surowicą na kolumnę, te same czynności należy wykonać w przypadku kontroli negatywnych i pozytywnych. Inkubować przez godzinę w temperaturze 37 °C.

2.1.2.2. Umyć płytki zgodnie z opisem w pkt 2.1.1.2.

2.1.3. *Koniugat*

2.1.3.1. Sporządzić 100 µl/basenik perydoskazę chrzanową (HRP) – znaczoną antykońską IgG gamma – globuliną rozpuszczoną w PBS + 5 % mleka + 0,05 % Tween 20, pH 7,2. Inkubować przez godzinę w temperaturze 37 °C.

2.1.3.2. Umyć płytki zgodnie z opisem w pkt 2.1.1.2.

2.1.4. *Chromogen/substrat*

2.1.4.1. Dodać 200 µl na basenik roztworu chromogenu/substratu (10 ml z 80,6 mM DMAB (dimetyloaminobenzaldehyd) + 10 ml w 1,56 mM MBTH (chlorowodorek hydrazonu 3-methylo-2-benzo-tiazoliny) + 5 µl H_2O_2).

Rozwój koloru zostanie powstrzymany poprzez dodanie 50 µl 3N H_2SO_4 po około 5-10 minutach (przed momentem, w którym negatywna kontrola zaczyna nabierać koloru).

Można stosować również inne chromogeny, takie jak ABTS (2,2'-azyno-bis-[3-etylbenzotiazolina-6-kwasu sulfonowego]), TMB (tetrametylobebzydyna), lub OPD (orthofenyldiamina).

2.1.4.2. Odczytu płytek dokonywać na 600 nm (lub 620 nm).

2.2. **Interpretacja wyników**

2.2.1. Ustalić wartość krytyczną, dodając 0,6 do wartości negatywnej kontroli (0,6 to odchylenie standardowe policzone na 30-elementowej grupie próbek negatywnej surowicy).

2.2.2. Próbki, których wartości absorpcji są niższe od wartości krytycznej, uznawane są za negatywne.

2.2.3. Próbki, których wartości absorpcji są niższe od wartości krytycznej powiększonej o + 0,15, uznawane są za pozytywne.

2.2.4. Próbki, których wartość absorpcji jest umiarkowana, są niewiarygodne i należy wtedy zastosować drugą technikę w celu potwierdzenia wyników.

▼M6

3. TEST BLOKUJĄCY ELISA W CELU WYKRYCIA PRZECIWCIAŁ WIRUSA AFRYKAŃSKIEGO POMORU KONI (AHSV) (TEST ZALECANY)

Ten test został zaprojektowany w celu wykrywania określonych przeciwciał AHSV w surowicy dowolnego podejrzanego gatunku. VP7 jest głównym, antygenicznym, białkiem wirusowym AHSV i występuje w dziewięciu typach surowiczych. Przeciwciało monoklonalne (Mab) jest także skierowane przeciwko VP7, badanie charakteryzuje się wysokim poziomem czułości i specyficzności. Ponadto zrekombinowane przeciwciało VP7 jest całkowicie nieszkodliwe, co gwarantuje wysoki stopień bezpieczeństwa.

Test opiera się na przerwaniu reakcji między rekombinantem VP7, wraz z momentem skierowania antygenu na płytkę przeznaczoną na badanie ELISA, a zespolonym przeciwciałem monoklonalnym (Mab) właściwym dla VP7. Przeciwciało w testowej surowicy zablokuje reakcję między antygenem a przeciwciałem monoklonalnym (Mab), co w rezultacie zredukuje intensywność koloru.

Test opisany poniżej jest przeprowadzany w laboratorium referencyjnym Wspólnoty Europejskiej zajmującym się afrykańskim pomorem koni w Algete, w Hiszpanii.

3.1. **Procedura testowania**

3.1.1. *Płytki ELISA*

3.1.1.1. Pokryć płytki substratem AHSV-4 VP7 rozpuszczonym w węglowym/dwuwęglowym buforze, pH 9,6. Inkubować przez całą noc w temperaturze 4 °C.

3.1.1.2. Umyć płytki pięciokrotnie w buforowanym roztworze chlorku sodu, fosforanu sodu i fosforanu potasu (PBS) zawierającym 0,05 % (v/v) Tween 20 (PBST).

3.1.1.3. Ustabilizować płytkę, wykorzystując roztwór stabilizujący (w celu umożliwienia długotrwałego przechowywania w temperaturze 4 °C bez utraty aktywności) i wysuszyć na materiale absorpcyjnym.

3.1.2. *Próbki testowe i kontrole*

3.1.2.1. W celu przesiewu: rozpuścić surowicę testową i kontrolną w stosunku 1 do 10 bezpośrednio na płytce w PBST tak, aby otrzymać 100 µl/basenik. Inkubować przez 1 godzinę w temperaturze 37 °C.

3.1.2.2. W celu miareczkowania: przygotować podwójne serie roztworów surowicy oraz kontroli pozytywnych (100 µl/basenik), począwszy od stosunku 1 w 10 do 1 w 280 w ośmiu basenikach. Kontrola negatywna testowana jest w roztworze 1 do 10.

3.1.3. *Koniugat*

Dodać 50 µl/basenik przed rozcieńczeniem peroksydozy chrzanowej (HRP) znaczonej Mab (monoklonalne przeciwciała właściwe dla VP7) do każdego baseniku i wymieszać delikatnie do uzyskania jednorodności. Inkubować przez 30 min w temperaturze 37 °C.

3.1.4. Umyć płytki pięciokrotnie w PBST i osuszyć jak wyżej.

3.1.5. *Chromogen/substrat*

Dodać 100 µl/basenik roztwór choromogenu/substratu (1ml ABTS (2,2'-Azyno-bis-[6-kwas sulfonowy 3-ethylbenzotiazoliny]) 5 mg/ml + 9 ml buforu substratu (0,1 M buforu cytrynianu fosforanu o pH = 4, zawierającego 0,03 % H_2O_2] i inkubować przez 10 min w temperaturze pokojowej. Rozwój koloru zatrzymuje się przez dodanie 100 µl/basenik 2 % (w/v) SDS (dodecylosiarczan sodu).

▼M6

3.1.6. *Odczyt*

Odczytywać na 405 nm czytnika ELISA.

3.2. **Interpretacja wyników**

3.2.1. *Sprawdzanie ważności badania*

Test jest ważny, jeżeli optyczna gęstość (OD) kontroli negatywnej (NC) jest większa niż 1,0, a w przypadku pozytywnych (PC) OD jest mniejsze niż 0,2.

3.2.2. *Wskaźniki*

Pozytywny wskaźnik $= NC - [(NC - PC)ñ0,3]$

Negatywny wskaźnik $= NC - [(NC - PC)ñ0,2]$

Gdzie NC to wartość optycznej gęstości dla kontroli negatywnej (OD), a PC stanowi wartość (OD) dla kontroli pozytywnej.

3.2.3. *Interpretacja wyników*

W przypadku próbki z OD niższą od wartości pozytywnego wskaźnika, wynik należy uznać za pozytywny i przyjąć, że antyciała AHSV są obecne.

Próbki z OD wyższą od wartości negatywnego wskaźnika należy uznać za pozbawione przeciwciał AHSV (wynik negatywny).

Próbki, w przypadku których wyniki OD mieszczą się między wartościami pozytywnego i negatywnego wskaźnika, należy uznać za niewiarygodne i pobrać ponownie próbki od zwierząt po upływie od dwóch do trzech tygodni.